

FRAGMENTS DE *PRIMAVERA DE BÈSTIES*

PERSONATGE: XESCA

1.

A l'hospital.

Xesca: Ecs, quina merda de suc.

Marta: *(Es treu una llepolia de la bossa.)* Jas, el teu *bollycao*. Que no et vegin els metges.

Xesca: Ah, greixos trans! Ja era hora. Ja he convençut a na Maruja, la del llit del costat, perquè se sumi a la meva iniciativa.

Marta: Mamà!

Xesca: El menjar de l'hospital és horrible, nena. Saps què? Farem una pancarta i la posarem al passadís.

Marta: Fins i tot aquí donaràs guerra?

Xesca: Què és de bo, això, verge santa!

Marta: Menja més a poc a poc, que faràs mala via.

Xesca: En vols?

Marta: Ara no m'entra res.

Xesca: Havia pensat cantar un lema «*Más bollycaos, me- nos depresión*» o «*Una natilla para cada camilla*».

Marta: *(Riu.)* Mamà. Són molt dolents.

Xesca: Ja. He perdut la inspiració.

Marta s'atura un moment i mira un full que hi ha damunt la taula.

Marta: I això?

Xesca: Una cosa que m'ha donat el metge. Dona-m'ho.

Marta: *(Llegint.)* Un moment.

Xesca: Quina mania de tocar allò que no és teu.

Silenci. Marta es posa la mà al cap i sospira.

Xesca: Sí. Dos mesos més.

Marta: *(Pel paper.)* És de despús-ahir.

Xesca: És que no et poden amagar res, a tu.

Marta: Hòstia puta, mamà!

Xesca: No diguis paraulotes. Ja saps que no som de donar males notícies.

Marta: I dissabte?

Xesca: Vendré al Festival. I si no em deixen sortir, ja m'escaparé.

Marta: Tu et prens tot això com una broma. I a damunt, em vas d'amagat. Quan vares xerrar amb el metge?

Xesca: Ni que tu no m'haguessis ocultat mai res.

Pausa.

Xesca: Dilluns m'ho varen comunicar. Però no t'ho vaig dir perquè no et veig en condicions de rebre aquestes notícies.

Marta: Mamà, ets tu la que està malalta, no jo!

Xesca: A tu et passa qualque cosa. I no és només aquesta merda de paper. Jo també vull ajudar-te, però si mai no em deixes...

Marta: (...)

Xesca: Molt bé. On tens l'altre bollycao? Tenc més fam.

Pausa llarga. Marta, molesta, agafa la bossa i en treu un altre bollycao. El tira de mala manera a Xesca i ella es rebota.

Xesca: Tens dues feines, ara mateix. Enfadar-te i desenfadar-te.

Marta: Me'n vaig. Tornaré demà dematí.

Xesca: Tu també hauries de menjar qualque *bollycao*. Estàs més prima.

Marta arracona les seves coses, mira a sa mare i parteix.